

ترانہ دی شہم وطنہ

عظیمی (یکمور) دلاور

نہ ورم تشہ نہ می تشہ کرہ
 ما می دخیل زہ کی د روز پوہ سہ کوہ
 د چا پہ سسر کو کی می خیر لیدہ
 خک کہ ہم ما ورتہ لہ زہ ہا ہا کوہ
 نوم بہ یی نہ اخلم خودا ورتہ لہ نہ لیکم
 چچی ما پہ ژوند کی بس ہم تا ہر عدہ کوہ
 بوخہ دی وخت او دی حال ہو ہا کی کم
 خہ می د کور او لادی کلے پہ صلاہ کوہ
 نہ می ہم تہ شوی او نہ زہ سستا
 عظیمی نو دغہ گیلہ در نہ و رہ کوہ

Ketabton.com

یکمور: دلاور (عظیمی)
 چاپ کار: ۱۴۰۱ھ

قربان دي شم وطنه

د چاپ کال: ۱۴۰۱ هـ ش

د کتاب خانگړني

د کتاب نوم : قربان دي شم وطنه

ليکوال : دلاور (عظيمي)

اړيکو شميره : ۰۷۸۷۲۸۸۴۳۴

چاپ زيار : حضرت بلال (نعيمي)

خيرندوی:

بريښنالیک: dilawarazimi@gmail.com

ډيزاين: استاد اسدالله (وفا)

چاپ وار: لمړی

چاپ نيټه : ۱۴۰۱ / ۱ / ۱۰

چاپځای : لغمان ولايت د استاد اسدالله (وفا) کمپوز مرکز

بنکلي ډالی

د لوی او بښونکي خدای (ج) په نامه سره دایو
څوکرښي لیکم شعر په وزن لرونکي ژبي سره د
مفکورې او تخيل عاطفي ترتيب ته وایي شعر یو هنر
دی او شاعري دالله (ج) ورکړه ده شعر الهام او
احساس هم دي څنگه یومصور په خپلوتصویرونوکي
د طبیعت او فطرت ښکلاگاني انځوروي دغه شان
شاعر هم پخپلو شعرونو او شاعرانه خیالونو کي د
مینې خلوص او عاطفي لفظونه د احساساتو او جذباتو په
تغزل کي رانغاړي د خپل چاپیریال رنگونه او
کردارونه دگلانو او اغزیو په څیر تمثیلوي او بیرته یي
دکاغذ په مخ ټولني ته وړاندې کوي او خلک په کي
خپله مینه او ارمانونه لټوي نوځکه کوم سړی چي
غزل یا نظم اوري نو وایي چي کت مت یي زما د
زړه خبرې اخیستي دي اوس نو تاسو گرانو
لوستونکوته یو ځوان شاعر ښاغلی دلاور (عظیمي)
صاحب دلغمان ولایت اوسیدونکی تاسوته معرفي
کوو.

والسلام په درناوی

عبدالطیف (چهارقلاوال)

۱۴۰۱/۱/۸/تاریخ

د منني په نيت خو کرښي

که څه هم مخکې له دې مې کومه نثري ټولګې چاپ شوي نه دي خو باور وکړئ تر ډیره وخته مې دا جراعت نه شو کولی چې زه دې د خپلو شعرونو ټولګه چاپ کړم د شعري ټولګې چاپول راته ډېر ستونزمن پیچومي بنکاریدل او لا هم بنکاري اکثره وخت به مې ملګرو پوښتنه کوله چې شعري ټولګه څنګه شوه ولې یې نه چاپوي؟ خو ما به کله یوه بهانه او کله بله بهانه کوله ډیرو ملګرو راته ډاډ راکوه چې چاپ یې کړه خو بیا مې هم په خپلو شعرونو زړګي اوبه نه څښلې.

یوه ورځ مې خور ملګري **حضرت بلال (نعیمی)** زما ترڅنګ راغی او راته یې وویل چې شعري ټولګه به خامخا چاپوي خدای شته چې زه د (نعیمی) مخې ته نه شوم ورتلې بس دهغه خبره وه او زما منل وو.

بیا نو د هغه دې کور ډیر ډیر ودان وي چې زما خواړه واره شعرونه یې له کتابچو راټول کړل او په خپله یې راسره ترتیب کړل لکه څنګه چې د عمر په تیرېدو سره تجربې په لاس راځي او عقل پخیزې همداشان څومره چې په شاعر عمر اوړي همغه پیمانې یې شعر دی پخوالي لوړو پوړیو ته رسي نو کیدای شي زما شعرونه به نیمګړتیاوي ولري خو دا شعرونه زما د تنکې ځوانی د احساساتو زېږنده ده هیله ده چې کمې کاستی یې راوبښئ

ما سره هیڅ داسې الفاظ نشته او نه به پیدا شي چې زه له خپل ګران ملګري نعیمی څخه مننه وکړم او بڼه ده چې نشته ځکه چې زه دده همداسې پور راوړی بڼه ېم.

له معلم صاحب عبدالطیف (چهار قلا ولا) څخه نړی مننه چې د کتاب په کره کتنه کې یې له ماسره ډیره همکاري وکړه او خپل قیمتي وخت یې ما ته وقف کړه او همدارنګه له ماسټر محمد اضغر (عظیمي) څخه هم نړی مننه چې زما په دې کتاب یې کره کتنه وکړه او خپل نظر یې راسره شریک که بیا هم ډیره مننه خدای (ج) مو د ژوند په ټولو چارو کې بریالی لره او عمر موله برکتونو څخه ډک شه.

اوپه تلو تلو کې له تا هم مننه چې کتاب مې لولې او ځان په کې ګوري.

درنښت

دلاور (عظیمي)

دلغمان روښان پوهنتون قضاء او څارنوالي څانګې څخه فارغ التحصل

دالی

هغه چاته چي له مخي يي راته د شعر پر بنټي الهام
راوړي او هغه چاته چي د ژوند بلا سختي يي په دي
لاره كي گاللي او دشعر او ادب ټولولارويانوته.
”عظيمي“

دشخصي ژوند يو خو کرښي

دلاور “عظيمي” د لغمان ولايت فرهنگي ډگر هغه لاروی ده چې په تنکی خوانی کې څښتن تعالی پرې دشعر او شاعرۍ الهام کړی زما ملگری عظیمي صاحب دیورښتيني خدمتگار لومړي بریدمل محمد اکبر (عظیمي) زوی ده چې شا او خوا درویشت **پسرلی** وړاندې دافغانستان په زړه کې چې کابل د تره خیلو په کلي کې دغمونو دې ډکې اوفانې نړۍ ته خپلې سترگې پرانستي دي عظیمي خپلې زده کړې په لرې پښتونخوا کې پیل کړي اود مهاجرت ددورې له پای ته رسیدو وروسته د لغمان ولايت د مهترلمک له عالي لیسې څخه فارغ شوی چې دوه کاله وروسته دکانکور له ازموینې د لغمان ولايت دروښان پوهنتون په دروازه ورننوت اوپه ۱۴۰۰ هـ ش کال کې د حقوقو پوهنځي له قضاء اوڅارنوالی څانگې څخه په علمي کدر کې فارغ او تر څنګ یې درې کاله د روڼتیا څار له ادارې سره درضاکار په صفت دمحاکمې په بخش کې عملي کار ترسره کړی رب دې دژوند په ټولوچارو کې بريالی لره.

په درښت

ستاسو ورور محب الله (شیرزی)

قربان دشمن وطنه
راته بنکاري لوړ له خانه
اوچت لري مقام
له امريکا او پاکستانه
قربان دشمن وطنه
په هيچا به دور نکړم
خليري په ميدان
قربان قربان له تانه
شمه گرانه افغانستانه
قربان دشمن وطنه
دوښمن دې شه ملاماتي
اوچت اوسي مدام
زمریان لری په غرو کې
په دشتو او ميرو کې
قربان دشمن وطنه
زمری په خپر بنکاري
په هر داسي ميدان

کر کیت وی که فوتبال
که د جنگ وی لوی میدان
قربان دشمن وطنه
دلاور عظیمی ستایی
نن ورخ ستادا ټول زمریان
په خارج وی که وطن
خلوی در ته میدان
قربان دشمن وطنه
راته بکارې لوړ له خانه
اوچت لری مقام له امریکا او پاکستانه
قربان دشمن وطنه

★ شعر ★

زار دې شم غني بابا
تل دوي حاجی بابا

تا چي څه ويلي دي
موږ ته دی صحیح بابا

تا چي ترينه خلاص کړ لو
دغه ده صحیح بابا

موږ درباندي وياړ کوو
غم مکره غنی بابا

زور دور معلوم کړ لو
اوس هر څه مني بابا

زار دې شم غني بابا
ته مويې صحیح بابا

جوڙ ڊي ڪرو نظام زمونڊ
داسي حقيقي بابا

ڪوره چي پي پري نه دي
هغه پنجابي بابا

وائي عظيمي دغه
بيابه پي ڪٿي بابا

شعر

بي د جانانه زنده ڪي شه ڪوم
ولاده ڪرانه زنده ڪي شه ڪوم

په ماد اور د محبت پوري ڪرو
بي له ايمان زنده ڪي شه ڪوم

ژوندون مې تا غواڙي او تا يادوي

موری بی له تانه زنده گی خه کوم

عظیمی وایی خدای دی در کړی جنت
زه بی له تانه خوشحالی خه کوم

شعر

زما د بکلي ژوند ارمان یې اشنا
ته مې د بر کلي جانان یې اشنا

په نه خبره مروره چې شوی
ولا له خانه راته گران یې اشنا

خیردی په کلوبه دی بیارضا کړم
ته مې زړگی یی ته مې خان یی اشنا

عظیمی وایی بی له تا زنده گی
لکه ناروغ چې بی درمان وی اشنا

شعر

یاری د بشکلو سره خوند نه کوي
مینه د سلو سره خوند نه کوي

قسم په خدای چی لیونی یی کر مه
اثر پری هیخ د ناصح پندنه کوي

په دی خبرو باندی نه پوهیږم
کیسی د جنو سره هم نه کوي

ماته یی بیا لاس په نامه ایښی دی
واعدی د گلو سره هم نه کوي

عظیمی وایي خدای دی بیا رضاً کړي
دوکی د بشکولو سره هم نه کوي

شعر

یو ورخ مې د چا زړه پسې ازار و که صاحبه
مغرور نه وم چی ما ور ته اضاہار و که صاحبه

بی وخته یې د خیال په اوبو یوړم لیونی وه
ما حُکمه ور ته داسی انتظار و که صاحبه

چی زړه یی راته را که ما ویل دا به خه چل کیږی
نور ب ته په سجده شوم ما یی سوال و که صاحبه

د چم د جنگیو سره یو خای وه روانه
چی ما ور ته په لاره کی اقرار و که صاحبه

د سوال په بدله کی عظیمی ته چی کتلې
په غشود بنویې یو کوزار و که صاحبه

شعر

هغه دې ورک شی چی په تا پسی خبرې کوي
چی ستادې خاورې او حیا پسی خبرې کوي

ته یی زموږ لکه د مور وطنه
ته موزرگی یی ته مو کور وطنه

ارمان بی خاورو سره خاوری کرو موږ
چی ستار هبر او د عسکر پسی خبری کوی

دغه دری رنگه بیرغ تل به زموږ زړو کی اوسی
سترگی به یی وباسو چی ده پسی خبری کوی

عظیمی وایی رب ته مو وړان وطن را جوړ کری
زه بی ملنگ کړم سوک چی ده پسی خبری کوی

شعر

سلام د زړه نه در ته وایمه وطن ته راشئ
د احمد شاه او میرویس خان بنگلی گلشن ته راشئ

او همدومره بس د په پریدی وطن کی مه اوسیرئ
د اکبر خان او غنی خان بنگلی گلشن ته راشئ

عظیمی ټول عمر دیدار ته ستاسې اوسی
د خپل پلار او نیکو بنگلی مدفن ته راشئ

شعر

له پاکستان سره سیاسی خبری
داسی اوس هیس کومه فیده نلری

یو خوا ته سولحی ته تیار شی ملت
بل خوا ته جوړی دسیسی کړی را ته

ای د افغان ولس مظلومو بچو
ورپسی پاسی لدی دره یی ورک کړی

دا مو دوښمن ده هیس تری نه جوړیږی
را ته همیش وژنی بی وزله خوانان

کله مو کور کله مسجد وړانوی
کله مو خاوره او ملت وړانوی

نور ور ته پاسی په یوه ټغر شئ
خان نه ملت دیو افغان جوړ کړی

څوک چې دا وایې چې افغان نه منم
بیا ورپسی شی لدی دره یی ورک کړی

له خانخانی نه لاس په سر شی ورونو
دغه لوی کور دمسلمان جوړ کړئ

نور مو له سولحي نه څه نه جوړيږي
په سولحه ډير يو غوليدلى مونږه

که د غني او عبدالله فرمان وی
عظیمي وایي افغانستان به ورن شی
غزل

په محبت باندي د پو کر مه له خانه ورک شوم
دا خو لا سه کی لدي ټول افغانستانه ورک شوم

د ظاليم لوري در په در خاوري په سر د کر مه
اوس نو له دغه خايست شان گلستانه ورک شوم

زه لیونی ومه په تا باندي مين چی شومه
اوس د کلی د کودره اوله ماشامه ورک شوم

خبر ده یادونه به دي پریدم نور د نه یادوم
اوس د لدي شينگی لغمانه ورک شوم

عظيمي وایي زه به یی ٿول عمر په طمه یمه
اوس که لدی فانی نړی او له جهانہ ورک شوم

شعر

دا چی تور سور شین بیرغ می پدی تن وینی
موری د ملی اوردو عسکر یمه

سر او مال مې ځار لدی وطنه شه
زه یو جنکیالی ددی وطن یمه

خاوره به یې ساتم په بدل د سر
څو چې یو قطرہ مې په دې تن کی وې

اوزوي دیو زمري یم پدی ویاړ کوم
اوس چې زه ساتونکې ددی دریمه

وایئ عظیمي چې خدای مو تل لره
ویارم چې یې زه هم یو عسکر یمه

شعر

خه شو غزل خه شوه خانی د جانان
بلا ده گرانه زندگی د جانان

په داسی بناړ کی زندگی کوومه
چی هلته وړانه ابادی ده گرانه

سوګ ترهگر او سوګ راهزن جوړیږي
خه کوم داسی زندگی جانانه

چی د قلم په خای توپک په لاس کې
دا مو د نسل بربادی ده گرانه

زمونږ خو کرکه لدی بناړه کرله
دوی مو مسجد دوی مو ممبر وړانوی

تر خو به دا ظلم ستم چلیږي
چی مسلمان د بل په سر قتلېږي

عظیمی وایی نوری وس نلرو
چی مو خوانان په هر سنگر قتلیری
شعر

څه شو غزل څه شور باب څه شو منگی د دیری
بلا خواړه خواړه وختونه او سپرلي د دیری

اوزه یی د دنگ چنار میلمه بللم
اوس مو مشران نشته ملنگ د دیری

خواړه دوستان خواړه وختونه مو وه
نه راحی هغه مازدیگر د دیری

زه یی د کوم ماښام یادگار تازه کرم
نشته کودر نشته نختر د دیری

چی مو له مینی محبت نه هبس وخت نه تیریده
نشته اوس هغه محبت د دیری

عظیمی وای زه بی ډیر ارمان کړم
ر به تازه کړی یو حل بیا دا مازدیگر د ډیری
شعر

چی مې د زړه باغ پی ودان وه اوس هغه نشته ده
چی مې د تورو سترگو خان وه اوس هغه نشته ده

او چی مروره شوه رضابه مې کړه
چی دا زړگی مې پی روښان وه اوس هغه نشته ده

زما د هیلوا میدونو ډیوه
ولا دا خان مې تری قربان وه اوس هغه نشته ده

ارمان یی ډیر راحی خو هیڅ ویلی نشم
چی مې د زړه درنځ درمان واه اوس هغه نشته ده

چی ډیر ستومان وم نو تر سنگ بی راغلم
را ته غوټی دکلستان وه اوس هغه نشته ده

عظيمني واي ربه دومره زر تنهاد تری کرم
هغې مور کئی باندي چي گران وم اوس هغه نشته ده

غزل

خه قاضي عاجل به راته نه ليکي
سوري د اوربل به راته نه ليکي

زه چي کله چا باندي مين شومه
اوس هغه منزل به راته نه ليکي

زه ليوني تا غواړمه تا پسې
نه بنايي غزل به راته نه ليکي

زه خويي په مينه کې صادق ومه
گوره چل اوول به ماته نه ليکي

زه لکه ملنگ کچکول په لاس گرز م
خه عظیمي زلفي يې ولول به راته نه ليکي

شعر

خکه ددی خاوری د پاره له خپل سره تیریم
دا مې غرور دا می عزت دا غیرت ده مورې

زما ناموس زما هیواد زما خاوره ده دا
خکه مې سر او مال قربان دی مورې

خیرده خواب به یې خواب ور کړمه
دا خپله خاوره به د سر په بدله ساتمه

مور جاني دعا کوه نور هیس نه غواړم
دا مې کلشن دا مې زړه دا مې عزت ده مورې

زه يم افغان په دى هر سه باندى ډير فخر كوم
دا مې وقار دا مې شمله دا مې غيرت ده مورې

زه به يې هيچا ته له زرى خاورى نه تير نشم
له دغې خاورى سره ډير مې محبت ده مورې

خداى به موبيا نظام په خپو ودروى
د عظيمي دغه دوعا په هر ساعت ده مورې

لنډى

زما جانانه ليونيه
دلارې مه خه در ته زه كوم سوالونه

مازديكړى دې بشيرى مه كړه
ته به د ناز بشيرې كوي رختيا به شينا

دا دنگه بنگه خوانيمر که
لاچی لونگه لیونی درپسې شومه

زما جانان ملی بیرغ دی
توری یی سترگې سرې یی شونډې شنه خالونه

لیونی غلی غلی راشه
وخت مازیگر ده چاته مه وایه حالونه

پردي راوړي نه خپلیږی
که دماشوم په شان یې وکړئ خدمتونه

عظیمي غلی غلی راشه
سهر ماښام به سلامي درته کومه

لنډی

په تامين شوم رنگ مې زير شو
د کلي خلک بيا پيغور را ته کوي نا

جانانه غلي غونډې لار شه
وخت مازيگر ده شوک به بيا لاره سارينه

چي ستاد مينې بندي وان شوم
د کلي خان شوم تا ته نه وایم حالونه

مازيگری ده سوال قبليرې
د ډيرو پيغلو يي پوره کړه ارمانه

عظيمي حال د زرگي وايه
زه چي مين شوم چاته نه وایم حالونه

لندی

د مینی غبر ابادی و که
چی در ته وایمه د خپل زړگی حالونه

جانانه غم د زورور ده
ته کله کله غم د تل راسره وینه

کلی وطن مې ډیر یادیري
خدایه پوره کړې د غمجن زړگی سوالونه

مسافری کی مې زړه تور دی
خدایه ته خپل مې کړې د خپل وطن کورنه

لیونی کیرمه ارمانه
د کلی خانه چاته مه وایه حالونه

عظیمی زړه به در له در کړم
په نیمه شپه کې چاته مه وایه حالونه

شعر

ما خو کیسه در ته پوره کوله
ما خو کیله در خینی نه کوله

ته لیونی وی چپ په منبه لاری
ما اراده در ته پوره کوله

زه د په نیمه خوله بی وخته پر بنوم
ما زمزمه در ته پوره کوله

په نیمه شپه می دیو چا د حسن دیر کره صفت
ولا د زره نه می پنبه دا اراده کوله

عظیمی وایی چی مغروره نشی
ما می د ژوندیو خاطره در ته پوره کوله

شعر

نیمگه‌ری مینه وه ارمان ماور ته ډیر وکتل
هیخ زه پوی نه شومه په خان ماور ته ډیر وکتل

نری نری اوبنگې یی سترگو ته راغلی وی
خفه یی زه کرم په ایمان ماور ته ډیر وکتل

جنو کې ناسته وه یوه خبر یی داسی وکړه
چی مې زړه کې وه پی ودان ماور ته ډیر وکتل

اوس چی د بل شوم نو ارمان یی کووم
عظیمی ورک شو له جهان ماور ته ډیر وکتل

شعر

نه وم نشه نه مې نشه کوله
ما مې د خپل زړه کې د ژوند یوه کیسه کوله

د چا په سترگو کې مې خان ولیده
خکه هم ماور ته له زړه نه اراده کوله

نوم به یې نه اخلم خو دا ورته له زړه نه لیکم
چی ما په ژوند کی بس هم تا سره واعده کوله

نوڅه دې وخت او دې حالاتو تنگ کړم
څه مې د کور او لدې کلي نه کیله

نه مې هم ته شوی او نه زه شومه ستا
عظیمي نن دغه کیله درنه وړه کوله
شعر

زموږ د کلي او کودر کیسه وه
دا خو لاسه کی د سهر کیسه وه

چی شاه زلمیانو نه یی لار ورکه کړه
هغه د پیغلو د ولور کیسه وه

په تامين چی شو نو وس یی نه وه
دا خو همغه د دلبر کیسه وه

ستاد دی بښکلی مازیگر نه تیر شوم
بس ددی کلي دگودر نه تیر شوم

ترخو چی بی ډیری رپی وگتیم
دهغی بښکلي خور له در نه تیر شوم

مور جانه ورونه او کودر می پرینبود
دهغه بښکلی پلار له در نه تیر شوم

علم او پوهه ورنه پاتی شوله
هغه کیسه کی د ولور وخوره

ای زما د کلي او چم مشرانو
زما د کور او دگاونډ مشرانو

زه عظیمی در ته دا سوال کوومه
چی خپل کلونه د ولور لپاره مه کړوی

شعر

په مینه مسته لیونیه چاته حال مه وایه
زما دبر کلي لالیه چاته حال مه وایه

په تامين یم راز به زړه کې ساتم
زما دبر کلي سپر لیه چاته حال مه وایه

پرون ناوخته درته ناست ومه د غره په خوکه
زما دبر کلي زړگیه چاته حال مه وایه

عظمي ستا لپاره داسی انتظار کوی ای
زما د ژوند بنگلي سپر لیه چاته حال مه وایه

شعر

خوانی وه ما زیگر وه ره په بر سنگر کی ناست وم
ناخا په اوازه شو چې پوسته یې ورنه یوره
معزغه مې داسی گرم وه جزبه کې وم راغلي
ما ویلي داسی هسې مفته یې درنه یوره

د بل ټاور نه غږ شو چې صاحبه مونږ به څه کړو
ما غلي ورته ويل ليونيه ويره مه کړه
که دوی راځي تر مونږه مونږ خو هم تر چا کم نه يو
دوی سنگه داسي وايي چې هغه يم درنه يوره
صاحبه داسي بنکاري چې نظام مو دي خرڅ شوې
چې هر طرف ته کوري وې هغه يم درنه يوره
زه بر طرف ته ناست وم يو چا غوږ کې راته ويل
عظيمي نظام دي ږنگ شو چې وسله يې درنه يوره
دا سنگه بد حالات شو او دا سنگه کې وډي شوه
چې اوس هغه دارک يوه څيره يې درنه يوره
شعر

ته د زړونو سودا گروې
زه غربت ومه نيولی
ته پا چا د يو محل وې
زه محتاج د يو ټغروم
ته دمست نظر خاوند وې
زه گدا د خپل بستر وم

تاته ټول لاس په نامه وه
زه خو پاتی له هر څه وم

ته غرور مه کړه صاحبه
زه غرور نشم زغملی

وخت په تانډیم ظالم شو
ځکه ته هم در په در شوي

زه ملنگ عظیمي وایم
زه خیر خوا د خپل وطن وم
لنډی

افغانستانه رب د جوړ که
څوک چې د غواړي بربادي نو مړ د شینه

زما دا دری رنگه بیرغه
د زړه په سر به سلامې در ته کومه

رب د خُلا ند لره رپیره
ملی بیرغه ته زمونږ یې امیدونه

زه عظیمی به دې د سر په وینو لوړ ساتمه
ته مو ارمان ته مو ارزوی گلستان وطن

شعر

غرور مې چې بی وخته محبت کې دی بیللی
د سترگو د نظر لدې لیدونه مې توبه ده

ما هم د ملنگانو جامه یو خلی اغوستی
بی وخته د نفرت لدې کیسو نه مې توبه ده

زړه مې وه باللی خو ارمان چی وخت یی نه وه
د سرو شونډو د سر او اشارو نه مې توبه ده

نأخوانه زمانه وه عظیمی یی رانه بیل که
بی وخته میتوب او دی کیسو نه مې توبه ده

شعر

زه لکه ماشوم درپسی ژارمه
ته رابندی دا سنگه نخري کوي

خبرده که غريب یمه د خدای یمه
ته رابندی دا سنگه کانې کوي

تیر به مو دوران د غریبې شی ای
گوره بیابه داسی اوسیلې کوي

وایی عظیمی پروا یې نلرم
دا چی نن په نورو کې کیسې کوي

شعر

ته مې زړگی یی ته مې خان سربازه
ته مې غمی یی په کریوان سربازه

ته مې ددی هیواد ارزوی کله
ته مې زمري د سنگرو سربازه

درباندى وياړ کوم اتل يې زموږ
په نيمو شپو کي قهرمان سربازه

ته د وطن لپاره سرور کوی
ته يې شاهين ته يې ښه ځوان سربازه

پيغلي دى لاس په دعا ټولې درته
ته يې زړگې د هري مور سربازه

ر ب د دوشن درته سر ټيټې لره
ته يې سپرلى د سنگرو سربازه

عظيمي وايي ربه خوښ يې لري
دا مې ارزوده د کلو سربازه

لندي

ما ته مې خپل وطن جنت دی
سهر ماښام چې دیار کلی ته ورځمه

غریبي مه راوړې خدایه
زه به پردی وطن ته ځم یار به پریدمه

مسافری ډیره اړده وي
څوک چې مین وي زړه دې ځانته صبروینه

جانان مې ډیر را باندي کران دی
خدایه تی را کپ چې ښکل کړمه لاسونه

خدایه نن ډیر راته یادیری
د عظیمي جانان مې نشته اوازونه

شعر

زما د ژوند زما د هیلو ډیوه
زما د خوب او د خیالو ډیوه

د خان نه ډیر ورباندی گران ومه زه
زما د ژوند د امیدونو ډیوه

هغی زما د خوشحالیو ډیر ارمان کولو
هغه به هر وخت کی زما لپاره سوال کولو

رب ته همیشه په سجده پرته وه
هغه زما وه د رازونو ډیوه

دهغې خپو لاندی جنت دی وروره
هغه زما وه د نازونو ډیوه

عظیمی وایی ربه ور کی جنتونه ورته
زما مور کی وه زما ژوند وه د دی زړونو ډیوه

شعر

ته وی چی ورک د کړه زما د وطن بڼکلی کلان
ته وی چی ورک د کړه ددی کلشن سپیڅلي کلان

ته په دې فخر کړی چی زه هم خائته خوان وایمه
ورک شی ظالمه تا وژلي دغه بڼکلي کلان

نور د هیڅ زده نه وه همدا د زده وه
چی څنکه ورک کړمه ددی کلشن دا بڼکلي کلان

اوس چی د حال کورمه دغه شان بی وسه بڼکاری
ورک شی ظالمه تا زما خایسته وژلی کلان

ای د پنجاب غلامه هیڅ به ترینه جوړ نه کړی ته
ته وی غلام ته یی غلام تا مې وژلي کلان

عظیمي وایی زه بی تل په خلاف غږ کومه
ته یی قاتل ته یی رهن تا مې ورک کړي کلان

شعر

ته چی په خیال د امیدو وې زموږ
ته چی روزنکی ددی شیو یې زموږ

ته مو اتل ته قهرمان یې پلاره
ته خو ارمان ته خو ارزو یې زموږ

رب دې زموږ له سره مه کموه
ته خو زمري د سنگرو یې زموږ

زما اتله قهرمانه پلاره
زما د خوږ زړگی درمانه پلاره

رب دی دوشمن در ته سر ټیټی لره
زما مخلصه قدر دانه پلاره

عظیمی وای رب د خوښ لره تل
ته خوږ شاعر او قدر دان یې پلاره

شعر

خدایه نشته ده دیدار د چاد سترگو
زړه مې ډیر دی ناقرار د چاد سترگو

په لیدلو باندی زه نشه نشه شم
بې لیدلو یم خمار د چاد سترگو

ټول ژوندون مې په ارمان ارمان کی تیر کړه
دا وهلی یم ازار د چاد سترگو

د جهان په طبیبانو نه روغیرم
زه اکبر یمه بیمار د چاد سترگو

شعر

نه مې پاریس نه جرمني نه انگلستان خوشیږي
په تامين یمه ستاد لپاره مې لغمان خوشیږي
سترگی دمه اړوه زما سترگو ته ډیر وگوره
دا ستاد سترگو جنګ مې ډیر ډیر په ایمان خوشیږي

زلفي دمه كمي كوه در سره خوند نه كوي
ستا په اوږو مې ستا خواره واره زلفان خوښيري

ما امتحان كه سر او مال قربانومه له تا
دا ستا په مينه كي مي هر رنگه تاوان خوښيري

اكبر وايي ستا ديدن زه داسي ليواله يمه
لكه د للمي د كلونو چي باران خوښيري
شعر

خاونده خلاص كړي افغانان له غمه
داوران ويجاړ افغانستان له غمه

ياالله ته مو په حال رحم وكړي
ژاري مو كونډي يتيمان له غمه

دغه خزان به وي تر كومه پوري
ر به فرياد كړي بلبان له غمه

چاچي په دي گلشن کی اوربل کړي
رڼه کورونه یی کړي وران له غمه

اکبریی دی دازادی په ارمان
کله ازاد به شي جانان له غمه
شعر

په ماباندې مین چی وې اضرادي ولې نه کو
په ژبه خوگونگ نه وی نواقرار دي ولی نه کو

چی ته زما دیدن ته زمونږ کور ته وي راغلی
ماما کره میلمه وم انتظار دي ولې نه کو

اوس څه وکم چی بل ځای کی کوزده یی در ته وکړه
داستاخوبنه چی نه وی نوانکار دي ولې نه کو

بیا هم در ته په تمه وم چی ما پسي به راشي
چی بل ته یی ودولم نو تلوار دی ولی نه کو

سهار او مازيگر به مې ليدلى اکبر خانه
وظيفه دى څه کوله بل روزگار دى ولى نه کو
شعر

يوورخ به اخلم انتقام له دوشمن
دوران ويجار افغانستان له دوشمن

دغه بيرغ به مواتک کى رپي
خپل به گروخپل پښتونستان له دوشمن

غليم به وايي چي مې دوست گهي ده
اوس باخبر دي هر افغان له دوشمن

زمونږ هر ښار کى خان وژني کوي
ترييه شوي ظالمان ددوشمن

اکبر وى هلته به خوشحاله شمه
چي مې ازاده شي جانان له دوشمن

شعر

رښه ځای په ځای مرګونه دي نور بس دي
دلته کور په کور وپرونه دي نور بس دي
ټول جهان کی نعمتونه او خوشحالی دي
په افغان وطن غمونه دي نور بس دي
اخیر مونږ دیم بنده ګان یو لویه خدایه
دادی کوم امتحانونه دي نور بس دي
الاهی دا ګستاخي مې راته معاف کړئ
ډک د صبر می جامونه دي نور بس دی
هرې خوا ظلمونه ویني پري در دیري
دا کبر د افریادونه دي نور بس دی

شعر

زه که له مرګه وپریږدلي نو افغان به نه وم
که له میدانې تښتیدلی نو افغان به نه وم
دا چي په سرووینو کی لت پت یمه په پتکی پروت یم
که ناست په تخت باندي بی پته وې افغان به نه وم
ما په تالنگ تر لې تانه مې خام تار تاو کړي
که زور می نه وی درېښو دلی نو افغان به نه وم

مونږ اسلامي قانون کلتور د پښتو هم لرو
که لاډ ميکالی مې منلي نوا فغان به نه وم

د دنيا هر سوپر طاقت مودلته ونړوه
که په اسانه ماتيدلي نوا فغان به نه وم

دوخت نمر و ته زه اکبريم ابراهيم و اتا ته
که ستا دا وره په شاتللي نوا فغان به نه وم
شعر

ته شوی روان له دغه کلينه ښکولادی یوړه
ته وی زړگی دهر یوخوان جانانه
ستاد غرور کیسه دي ټول کلي ته پاتي شوله
ته وی زمري ته وي اتل ته قهرمان جانانه
دمور زړگی وی دورور خان جانانه
چي شول میلمه دې دمکان جانانه
خوگ چي دخدای در حمه وغور خيبری
بیاوژنی تاغوندی انسان جانانه

ظالم دی هم له خانہ مخکی کرلو
ته هم شهید شوی په ایمان جانانه
دپلار دامراطاعت دي وکه
تا په خای کړی دهغه امر او فرمان جانانه
عظیمي وایي ربه ور کړی جنتونه ور ته
ته وي ساتونکي دخپل دراودا ایمان جانانه
شعر

دومره ناترخه وې ظالمه تاگلان ووژل
یوډي اکرام بل دي جانان ووژل

دمور په ژوندي پري قیامت راوسته
چي څنگ په څنگ دي دوه خوانان ووژل

دا ظلم هم خائته سرحدلري یی
چي تا دیو کورني دریواړه خانان ووژل

مونږ دي دغم په تفر کینولواي ظالمه

یوډي مور کی دوه دي خواږه خواږه خوانان ووژل
عظیمي سوال در ته کوي خالقه
ته یی تباکړي چاچې دغه شازلمیان ووژل
شعر

ته یی دوشمن ددغی خاوری په ایمان یی وایم
ته یی قاتل ته یی رهزن ای په ایمان یی وایم

چی دملت په وینوسره لاسونه تانیولي
دورور قاتل یی ای ظالمه په ایمان یی وایم

چی درهبر اودعسکر په خلاف ته جنگیږي
د دین اسلام یی پوخ دوشمنه ای په ایمان یی وایم

داد تکبیرناره مونږ هم وایواو فخر پري کړو
ته یی خلاف یی سراسره په ایمان یی وایم

ته د پنجاب د غلامی نه بس نور خان اوباسه
نه پریږدو مونږ در ته سنگر ای په ایمان یی وایم

ته دا کوشش کړي چي رهبر موپه کولي وولي
مونږ دا ناره د الله اکبر کړوپه ايمان يي وایم

زه عظیمي در ته دا وایم افغان مه ژړوه
سر ته به ناسته دي مور کي وي په ايمان يي وایم
شعر

بیوسي دچا نصیب مه کړی ای خدایه
زه بیوسه شوم په دار شومه ملگرو

ای خالق ته مه مل شي چي تنه ایم
عظیمي يي نن ازار کړ لو ملگرو
شعر

زه به روان شم ستا له کلی نه ملنکه یاره
ته مه د تورو سترگو توری غم رنگه یاره
د کلي منځ کې به دې وکړه پوښتنه کله
زما نیازین لاچې لونگه یاره

د اداگانو کیسې ستا د هیرو لونه دي
زما پښتون زما نیازینه کلیواله یاره

زه عظیمي به دی له ربه غواړم
زما زړگی یی زما خان یی کلیواله یاره
شعر

ستا دیوه نظر لیدو په سې مې ډیر وژړل
ستا دوعاگانو ته محتاج وم موري
چي زه له دغه ښاره لري لارم
ستا تصویرو په سې مې ډیر وژړل

ای له دي وخته زه کیله لرمه
ستا اللو په سې مې ډیر وژړل
دوخت حالاتو راگیر کړي ومه
ستا د ژوندون دي ارمانو په سې مې ډیر وژړل
د زړگی حال مې چاته نشو ویلي
بلا خبري مې په زړه کي پاتي

زه عظيمي له ژونده ستړي يمه
ستاد نه شتون په دي هرڅه پسي مي ډير وژړل

شعر

ته خوگونږي نه يې باچا ولي خبري نه کړي
د کار سړي نه يې باچا ولي خبري نه کړي

د ملت واړه ارمانونه دي ترخپولاندي کړل
که ته غدار نه يې باچا ولي خبري نه کړي

چي په دستور د پاکستان مو ته ملت زوروي
که ته ددوي نه يې بچي ولي خبري نه کړي

چي په تعليم او په بيرغ مو بنديز تاو لږو
که پنجابي نه يې باچا ولي خبري نه کړي

عظيمي وايي ستا له هرڅه نه مې زړه تور شوي
د سر سړي نه يې باچا ولي خبري نه کړي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**